

عنوان مقاله:

ناسازواری کلامی در نهج البلاغه

محل انتشار:

پنجمین همایش ملی پژوهش های نوین در حوزه زبان و ادبیات ایران (با رویکرد فرهنگ مشارکتی) (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

ناهید کیخا - کارشناس ارشد علوم قرآن دانشکده علوم قرآنی زابل

مجتبی بهروزی - عضو هیئت علمی دانشگاه زابل

خلاصه مقاله:

ناسازواری کلامی یکی از انواع ناسازواری هایی است که در سطح کلام و گاه در قالب جمله و عبارت رخ میدهد و معانیظاهری واژه یا عبارت را متضاد و متناقض با معنای حقیقی اش نشان میدهد و نوعی دوگانگی در کلام خطیب پدید می آید که بهعنوان تکنیک بلاغی کاربرد دارد. ناسازواری کلامی در ادبیات عرب با اصطلاح المفارقة اللفظیه و در ادبیات غرب با عنوان Irony Verbal شناخته می شود و در جایگاه شگردی بیانی گاه برای بیان مقاصدی چون آگاهی بخشی در جامعه، نکوهش افراد و ... به کار می رود که نمونه هایی از آن را می توان در نهج البلاغه مشاهده نمود. در این پژوهش با روش توصیفی - تحلیلی به بررسی کلام زیبای پیشوای مومنین حضرت علی (ع) پرداخته است و نوع زبان آوری حضرت در سخنانشان از منظر ناسازواری کلامی-واژگانی ارزیابی می گردد.

کلمات کلیدی:

ناسازه، ناسازواری کلامی، نکوهش، نهج البلاغه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/849731>

